

III...

Unde se abate din drum

Pădurea Dochiei, cu soarele tocmai ițit peste Piscul Ielelor

Drumul către Cârța trecea bună vreme prin pădure și ținea pe lângă un pâraiaș de munte, înghețat pe alocuri. După ce depășiră Stejarul Trăsnit, li se păru că aud un scâncet ca de copil.

— No, stai o țără, mă, Moghiore! își opri Pișta murgul.

Se opriră cu toții și începură să tragă cu urechea.

— Vine dintr-acolo, rosti după câteva clipe fratele Rectiliniu, anume antrenat pentru această îndeletnicire.

După o sută de pași, dădură de o fătucă tare frumoșică, cu părul lung, auriu, care spăla un ghem de lână neagră în apa ce curgea în sloiuri.

— Ce faci tu aici, frumusețe pădureată? descălecă automat Kremvurșt, siderat de apariția fetei. Ești vreo zână a pădurii pe-depsită de duhul muntelui? zâmbi el dându-i mâna.

— Ete, na! se ridică fata cu lacrimile curgând șiroaie. Ia, mă puse soacra să spăl ghemul ăsta de lână până s-o face alb, că altfel, n-am ce căta acasă! continuă ea frecându-și mâinile roșii de frig.

— Copila noastră, făcu Berilă. Pot să-i spun așa, nu? se întoarse el către partenerii de vânătoare.

— Firește, da, dă-i 'nainte, răspunseră în cor Pișta și frații pitagorici.

— Cum spuneam, copila noastră, negrul nu se va face alb, câtu-i lumea asta de mare! Poți să-l speli în ce apă de izvor vrei, doar dacă n-o fi vreunul fermecat, de care noi n-avem știință.

Descălecă, se apropie, se uită la ghemul negru și zise zâmbind:

— Quot erat demonstrandum!

— Cum așa? se miră Kremvurșt.

— Adică, nu e fermecat izvorul, bălane, că ghemu-i tot negru la culoare, explică valahul zâmbind și făcându-i semn către ghemul pe care începuse să se pună gheața.

— Chiar dacă-s mai bălaie la păr, nu-s cu mintea împuștinată, scânci frumoasa creatură. Poate doar iubirea nestinsă pentru Dragobete, băiatul ei, m-a prostit și am ajuns să îndur toate nemerniciile maică-sii! Știu că nu faci din negru alb, dar așa am primit poruncă de la stăpâna târlei, adăugă ea trăgându-și nasul.

— Doar dacă... adăugă gânditor valahul, scoțând ghemul din apă și punându-l în zăpadă. Imediat ghemul se acoperi de un strat de nea. He-heee! Ia te uite cum se face negrul alb! exclamă valahul ținând ghemul în mâna înmănușată.

— Magie! râse fratele Curbiliniu.

— Minune! sublinie fratele Rectiliniu.

— Farmece și vrăji! exclamă fătuca.

— No, d-apăi aiasta-i cunoaștere, mă! punctă decisiv Pișta.

— De aur ți-este părul, iar ochii ți-s nestemate, își ignoră Kremvurșt partenerii, topit în frumusețea fetei.

Berilă se uită la Pișta și-și dădu ochii peste cap.

— Dar pentru care fapte te puse soacra la astfel de muncă, Doamne iartă-mă?! fu curios fratele Rectiliniu.

— Asta nu-i nimic! rosti codana venindu-și un pic în fire. De cum m-am măritat cu Dragobete, băiatul ei, și am venit aici, a început să-mi dea tot felul de sarcini, care mai de care mai străine de lumea noastră: să culeg fragi și mure din zăpadă, să aprind focul fără a-mi folosi mâinile, ori să mulg oile cu mânuși de fierărie, ori să-ndrept coarnele unui berbec. Mă urăște pentru că m-a luat fecior-su, dragul meu Dragobete, împotriva vrierii ei.

Fata aruncă o privire la ghemul înghețat din mâna lui Berilă, apoi continuă:

— Îmi strigă în fiecă ceas că nu s-a născut muiere vrednică de băiatul ei și spune că Dragobete n-ar fi luat nicicând una ca mine, doar că i-am făcut vrăji cu bobii și farmece de legătură cu păr tuns la cântătorile de dimineață.

— Dar cine-i soacră-ta, frumusețe strămoșească? se interesează fratele Curbiliniu.

— Dochia îi spune, și ține-o stână de mioare la o jumătate de ceas încolo, spre Culmea Zmeilor, arată fata către miazănoapte.

— Dosia? Ce nume-i ăsta? Germanic, nu? se miră sincer Kremvurșt.

— Dochia, cavalerie, Do-chi-a, cu „chi“ de la „deochi“. Mai precis, Baba Dochia, dădu ea din cap.

— Aaa... Baaaba Dochiaaaa! făcură toți într-un glas, părând că știu despre cine-i vorba.

— No, d-apăi bărbat-tu unde-i, tu? întrebă Pișta mângâindu-l pe Moghior pe gât.

— Imediat după ce ne-am luat, în a douăzecișipatra zi din Făurar, a plecat la Curtea lui Vodă Basarab cu treburi, că e țesălător de cai. Vrea să adune ceva bani ca să ne putem găsi rostul departe de mumă-sa.

— Te înțeleg, copila noastră, spuse Berilă plin de compasiune. Am auzit destule despre nebuna de soacră-ta. Mai pune pe ea șapte cojoace?

— Șapte? Poate nouă vrei să spui, cavalerie! râse fata.

— Care ți-e numele, frumoasă făptură? continuă Kremvurșt să-și ignore camarazii, nedezlipindu-și ochii de la fată.

— Flora, dar lumea îmi spune Florica sau Floricica, răspunse fata tremurând.

— Floricicaaaa... se trezi Kremvurșt în visare.

Berilă se trase aproape de sas, îl strânse puternic de braț și-i șopti la ureche:

— Bălane, e dată, revino-ți în simțiri, ce boala! Dar destul cu vorba, prieteni, adăugă valahul cu voce crescută, făcându-i semn lui Kremvurșt să-i dea fetei sumanul lui.

— Mergem noi cu tine, draga mea, nu ai teamă! O să fie bine! spuse Kremvurșt protector, învelind-o cu sumanul.

La o jumătate de ceas de mers, dădură peste o casă din bârne, având alături o târlă de oi numai una și una. Un berbec uriaș, coios, cu coarne mari, răsucite, întoarse capul către nou-veniți și se puse a behăi gros.

— Itaaa! exclamă fratele Rectiliniu. Ce de friptane umblătoare! Crezi c-o observa lipsa vreuneia? Putem sălta măcar mielu' ăla răzlețit de turmă? făcu el către Berilă.

— Pe sulița Sfântului Gheorghe, purtătorul de biruință, frate Rectiliniu, hai să ne oprim doar la găștele popii Potențiu, încercă să-l liniștească Berilă.

Alarmată pesemne de berbecul care nu se mai oprea din behăială, își făcu apariția în prag o babă ceva mai urâtă decât maica Aviara, șefa orătăniilor de la mănăstirea Bostana, locul de unde se aprovizionă părintele Catodiu cu ouă pentru Praznicul Învierii Domnului.

— Hâh, ce arătare! scăpă fără să vrea Kremvurșt.

— Da, da, bună să vă fie și vouă amiaza-mare, flăcăilor, rosti cu glas pițigăiat baba. Văd că mi-ați adus podoaba acasă, adăugă ea cu o uitătură urâtă către Floricica. Pe coarnele Satanei, oprește-te, Virilă, mamă, că i-am văzut pe străini, strigă ea către berbecul cel coios. A supt de la o căța, că pe mă-sa au mâncat-o lupii. A luat apucături câinești, atâta că nu latră, da' behăie ca toate ielele când vede orișice arătare străină, adăugă baba aruncând o uitătură plină de răutate către Floricica. Da' poftiți de vă odihniți o țără, le făcu ea semn să descalece. Și tu ce stai așa agățată pe calu' omului? Du-te de scoate din pivniță niște răchie de tubercule tomnatic, să cinstim pe oamenii ăștia, să nu ne ia drept sălbatici, se rățoi ea la fata rămasă țeapănă pe Dizăl, falnica iapă roaibă a lui Kremvurșt.

Floricica țâșni ca lansată din arcul sasului și dispăru în pivniță.

— Și când te întorci, să-mi arăți ghemu' de țî l-am dat să-l albești! strigă baba către casă.

— Are pe dracu-n ea! șopti fratele Curbiliniu arătând către hoșcă.

— Nu-i adevărat, frate! spuse fratele Rectiliniu. E dracu' în coarne și oase, Doamne iartă-mă și păzește! șopti el adăugând rapid trei cruci de serviciu.

— Haaa, au apărut fazanii? întrebă baba cu ochii la găștele colorate agățate de șaua lui Rectiliniu. A venit primăvara, înseamnă. Trebuie să strâng oile și să le duc la stâna de pe munte, să se întremeze cu iarbă grasă, adăugă ea.

— Mai e pân' la primăvară, mamaie. E încă frig, nu-i de ieșiț cu oile pe munte, zise Berilă.

— Da, da, asta ziceam și eu, răspunse baba. S-a mai lăsat frigul și e numa' bine de dus oile pe munte.

— Îi frig mamaie, nu te duce, mai e pân-o da căldura! continuă valahul.

Florica, venită cu rachiul, se pusese în spatele babei și-i făcea semne disperate lui Berilă să o lase în plata Domnului.

— Păi da! zise baba descheindu-și un cojoc. Văzui și eu c-a dat căldura!

— No, d-apăi câte mițoase țâi pe dumneata, nici nu-i de mirare că ai călduri! zise Pișta mai mult pentru sine.

Baba se aplecă, înfipse un deget în pământ și spuse:

— Mâine e numai bine de mers la stâna de pe munte. Ba cred că o să și plouă, deci trebe să mă grăbesc!

Își închise cojocul la loc și se încinse cu o frânghie de lână, împletită cu fire albe și negre.

— Ia spune, mândro, albit-ai ghemul de țî-l dădui? tresări ea când o văzu pe Florica.

— Albit-am, maică Dochie! spuse fata tremurând de teamă și arătându-i ghemul înghețat.

— Hmmm, făcu baba dându-i peste mână. Prea bine, atunci! Mergi în casă și curăță soba. De mâine nu mai faci focul. Aibi grijă, că știu câte lemne am lăsat! Când oi muta iar oile la iernat, se frecă ea pe broboadă, o să fie vai de sufletul tău de gălesc mai puține!

— Mamaie, nu te... dădu Berilă să zică ceva, dar văzând privirea disperată a Floricii se abținu.

— Ha? Ai zis ceva? ciuli baba o ureche către valah.

— Ziceam că nu te mai stânjenim și o să mergem în ale noastre!

— Așa, maică, cum ziseși, făcu baba veselă. O pornesc de dimineață, că dacă nu am eu grijă de oile-astea și de gospodărie, nu are nimenea, spuse baba cu năduf și se uită din nou urât la Florica.

Fata dispăru numaidecât în casă.

— Ce zi e? se interesă baba.

— Stai puțin, răspunse Berilă.

Se duse la Logun, credinciosul lui armăsar negru, îi ridică coada și-i zise:

— E primăvară!

Calul necheză aprobator.

— Așa, maică, știam eu! Simțisem de câteva zile că mi-e cald, ce știe fătucă asta, că nu e nimic de capu' ei, nu știu ce-o fi văzut fi-mio la ea, făcu baba cu capul către casă. Așa-s muierile în ziua de azi, prin farmece trupești și vrăjitoarești pun mâna pe băieții buni și cumsecade. Dar lasă, am eu ac de cojocul ei! Își frecă baba mâinile. Când m-oi întoarce din... cum îi spune, măi, flăcăi? se frământa ea.

Ridicără toți din umeri, iar baba continuă:

— Când m-oi întoarce de la munte, o s-o pun la niște încercări, mai ceva ca muncile lui Hercule. Pân' la urmă o să-mi lase băiatu' în pace, o să vedeți.

I se luminase urâtenia de față numai ce se gândise la ce-avea să-i facă bieteii fete, iar cavalerilor li se făcu pielea de găină.

— Hai, duceți-vă, că poate aveți de treabă, conchise ea, întorcându-le spatele.

— Brrr! se scutură Berilă ca de frig.

— No, d-apăi feri-ne-ar Ăl de Sus de nebuni, valahule, că de întregi la minte ne-om feri sânhuri, răsă Pișta.

— Dreptate ai, bace, întări Kremvurșt, cu vădită părere de rău pentru fragila făptură ce nimerise în mâinile Babei Dochia.

Când trecură pe lângă târlă, fratelui Rectiliniu mai că-i dădeu lacrimile la gândul pastramelor lăsate în urmă.

— Lasă-le, frate, avem găștele, îl consolă geamănul Curbiliniu.

— O ultimă privire să le mai arunc, spuse fratele Rectiliniu ducându-se la gard.

Coiosul Virilă veni agale către el, neslăbindu-l din priviri.

— Ce proțap ar ieși din tine, berbece! Trei zile m-aș desfăta cu vin de cel negru, vână de urs, din butoiul ăl mare al părintelui Catodiu, îi împărțăși Rectiliniu gândul cu voce tare și plescăind din limbă.

Virilă se apropie de gard, ridică un picior, întocmai precum câinii, și se ușură printre uluci pe picioarele fratelui Rectiliniu.

— Măi, să fie! exclamă Rectiliniu. Baba e dracu' gol și încornoratu' ăsta e frac-su, Doamne apără și mă iartă!

Apoi se întoarse năuc spre cavaleri, murmurând o rugăciune însoțită de cruci largi.